

Sygn. akt VIII C 2917/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 9 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2017 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Ltd w V. na Malcie

przeciwko R. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego R. K. na rzecz powoda (...) Ltd w V. na Malcie:

a) kwotę 1.500 zł. (jeden tysiąc pięćset złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 24 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz

b) kwotę 803,37 zł. (osiemset trzy złote trzydzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

1. oddala powództwo w pozostałej części,

2. nadaje wyrokowi w punkcie 1 a) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 2917/16

UZASADNIENIE

W dniu 19 października 2016 roku powód (...) Ltd z siedzibą w V. na Malcie, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko R. K. powództwo o zapłatę kwoty 2.435 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od kwoty 1.500 zł. od dnia 24 stycznia 2016 do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 12 lutego 2016 r. R. K. dokonał rejestracji w systemie informatycznym (...) spółka z o.o. w W., a następnie złożył wniosek o pożyczkę za pomocą formularza oraz zalogował się do swojego rachunku bankowego za pośrednictwem strony internetowej pożyczkodawcy, potwierdzając w ten sposób swoją tożsamość oraz wolę zawarcia umowy pożyczki. Tego samego dnia (...) spółka z o.o. w W. przelał na konto pozwanego kwotę 1.500 zł. tytułem pożyczki, która miała zostać zwrócona do dnia 13 marca 2016 r. Ponieważ R. K. nie zwrócił kwoty pożyczki, pierwotny wierzyciel podjął działania windykacyjne opisane w § 14 ust. 3 Ramowej Umowy P. oraz Tabeli Opłat, w związku z którymi obciążył stronę pozwaną kwotą 935 zł. W dniu 30 grudnia 2014 r. (...) spółka z o.o. w W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności przysługującej wobec pozwanego.

(pozew k. 3- 4)

Na rozprawie w dniu 9 marca 2017 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo doręczenia wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na

pozew. Mając powyższe na uwadze, Sąd wydał wyrok zaoczny. (wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 40, wyrok zaoczny k. 40)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lutego 2016 r. R. K. zawarł z (...) spółka z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...) przy wykorzystaniu porozumiewania się na odległość. Tego dnia pozwany otrzymał kwotę w wysokości 1.500 zł. Pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczki do 13 marca 2016 r.

(potwierdzenie przelewu k. 13, warunki umowy pożyczki k. 7, umowa pożyczki k. 12, ramowa umowa pożyczki k. 8- 11)

W dniu 1 czerwca 2016 r. (...) spółka z o.o. w W. zawarł z (...) Ltd z siedzibą w V. na Malcie umowę sprzedaży wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec R. K..

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 21- 23, wykaz wierzytelności k. 24)

Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany do dnia wyrokowania nie zapłacił powodowi dochodzonej przedmiotowym powództwem kwoty. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że wyrok wobec R. K. jest wyrokiem zaocznym, gdyż pozwany nie stawił się na rozprawie oraz nie zajął żadnego stanowiska.

Poza sporem pozostawało, że pierwotny wierzyciel - (...) spółka z o.o. w W. i R. K. zawarli umowę pożyczki w kwocie 1.500 zł. Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej wielkości.

Powód udokumentował swoje roszczenie w stosunku do pozwanego załączając do pozwu umowę ramową pożyczki, warunki umowy pożyczki oraz dowód dokonania przelewu kwoty 1.500 zł. Ustalając wysokość przysługującej powodowi kwoty Sąd oparł się na twierdzeniach przytoczonych w pozwie, w którym wskazano, że na dochodzoną pozew kwotę 2.435 zł. składa się kwota udzielonej pożyczki- 1.500 zł. oraz opłaty windykacyjne- 935 zł. Biorąc pod uwagę powyższe nie ulega wątpliwości, że należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.500 zł. tytułem należności głównej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie określa granicę swobody umów wskazując, że ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem ograniczającym swobodę umów jest między innymi przepis art. 385¹ § 1 k.c., który znajduje zastosowanie do wszystkich umów konsumenckich. Zgodnie z jego treścią, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Przepis ten stanowi nadto, iż nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to

do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 k.c.).

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują na to, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie należności za czynności pożyczkodawcy w postaci opłat windykacyjnych nie były z pozwanym jako konsumentem indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jego obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwanego, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Umowa pożyczki została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą, a konsumentem – R. K.. Pozwany jako pożyczkobiorca nie miał rzeczywistego wpływu na treść tych postanowień umownych, które zostały mu narzucone w omawianym zakresie przez pożyczkodawcę. Powód posługiwał się wzorcem umowy w omawianym zakresie, zaś kwestionowane postanowienia umowne o kosztach obciążających pożyczkobiorcę w przypadku niewykonania zobowiązania zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanemu jako konsumentowi przez kontrahenta. Omawiane postanowienia umowy pożyczki kształtują określony obowiązek konsumenta, w przypadku uchybienia terminowi zwrotu pożyczki, w sposób niezgodny z dobrymi obyczajami, gdyż zastrzegają na ten wypadek dodatkowe opłaty w wygórowanej wysokości, które w dodatku zostały z góry ściśle i dokładnie określone. Wskazać przy tym należy, iż opłaty windykacyjne, uwzględniając wysokość kosztów tego rodzaju usług stosowanych przez firmy je świadczące, są znacznie zawyżone.

W tym miejscu podkreślić również należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapadłym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09, za niedozwolone i zakazane do wykorzystywania w obrocie z konsumentami zostały uznane postanowienia wzorców umownych nakładających na kredytobiorcę obowiązki w postaci konieczności poniesienia kosztów związanych z monitorowaniem kredytobiorcy, w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy – a dotyczyło to kosztów telefonicznych upomnień, korespondencji kierowanej do kredytobiorcy związanej z nieterminową spłatą kredytu w postaci zawiadomień, upomnień itp., wyjazdu interwencyjnego do kredytobiorcy. Analogicznie orzekł Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 9 października 2006 roku w sprawie o sygn. akt XVII AmC 101/05.

Powyższe rozważania dają podstawę do wniosku, że zastrzeżenie dochodzenia od pozwanego zapłaty opłat windykacyjnych w tym przypadku w kwocie 935 zł jest niedozwolonym postanowieniem umownym, a jako takie – w świetle przepisu art. 385¹ § 1 k.c. – nie wiąże pozwanego.

Dodatkowo wskazać należy, że wysokość opłat, o których mowa ustalono na stałym poziomie niezależnie od kosztów faktycznie poniesionych w związku z ich podjęciem. Wszelkie bowiem dodatkowe opłaty, jak opłaty za czynności windykacyjne muszą mieć uzasadnienie ekonomiczne i nie mogą być określone w sposób dowolny. Przede wszystkim powód, zgodnie z przepisem art. 6 k.c. musiałby wykazać, że te zostały w takiej wysokości poniesione. W konsekwencji Sąd w omawianym zakresie - co do należności dochodzonych z tytułu opłat windykacyjnych w łącznej wysokości 935 zł - oddalił powództwo.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać odsetek za czas opóźnienia, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.500 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 24 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., rozdzielając je proporcjonalnie między strony, stosownie do wyniku postępowania. Powód dochodził kwoty 2.435 zł, zasądzona na jego rzecz została kwota 1.500 zł, wygrał zatem w 61 %. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 100 zł, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1.200 zł. kosztów zastępstwa procesowego (ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 803,37 zł. (1.317 zł. * 61 %) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.